

Vážení čitatelia Vištuckých listov, milí vištuckania;

v poslednej dobe sme sa stali svedkami, a niektorí z Vás aj obeťami rôznych hrôzostrašných správ a informácií o konci sveta a pod. Ale málokto si vo chvíli strachu a obáv uvedomoval ohromnú manipulačnú moc dnešných médií. Dalo by sa povedať, že médiá si takýmto spôsobom otestovali svoju silu a moc, čím si potvrdili nie jednu štúdiu o tom, že je to jeden z najmanipulovateľnejších prostriedkov dnešnej doby. Test teda dopadol pozitívne. Ale aké následky to zanechalo v oblasti mojej viery a bezmedznej odovzdanosti sa do Božej vôle? Zrazu sme zistili, že s našou vierou a odovzdanosťou do Božej vôle to nie je až tak všetko v poriadku. Dal som sa radšej ovplyvniť niekým, komu som doteraz dôveroval oveľa viac, ako Bohu. Čiže zrazu tu bol niekto, komu som dôveroval viac, a táto moja dôvera voči nemu bola nalomená. Test mojej dôvery voči Bohu, žiaľ, dopadol negatívne – nie najlepšie. Ale ako sa hovorí: „Aj to najväčšie zlo Boh dokáže obrátiť na to najväčšie dobro!“

„Tichá noc, svätá noc! Všetko spí, všetko sní sám len svätý bdie dôverný pár, stráži dieťaťko, nebeský dar. Sladký Ježiško spí, sní, nebesky ticho spí, sní.“

K zostupu Boha na zem došlo uprostred tichej, tmavej noci. Podľa Matúšovho a Lukášovho príbehu o narodení sa zdá, že len jeden človek pochopil tajomnú podstatu toho, čo Boh uviedol do pohybu: staručký Simeon, ktorého roky držala viera, že nezomrie, kým neuvidí Mesiáša, pochopil, aký konflikt má prepuknúť. „On je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú odporovať, a tvoju vlastnú dušu prenikne meč, aby vyšlo najavo zmýšľanie mnohých srdc.“

Simeon akosi cítil, že, hoci na pohľad sa zmenilo málo – Herodes bol stále kráľom, Rímske vojská stále popravovali vlastencov, Jeruzalem bol stále plný žobrákov – pod povrchom sa zmenilo všetko. Prišla nová sila, aby podkopala starý svet a jeho moc.

Spočiatku sa Ježiš sotva zdal byť hrozbou. Narodil sa do vlády cisára Augusta, keď v rímskom impériu hojnely optimistické vyhladky. Viac než akýkoľvek iný panovník, Augustus zvýšil očakávania, čo môže dosiahnuť vládca a spoločnosť. Augustus ako prvý použil grécke slovo *euangelion*, dobrá zvesť, ako nálepku pre nový svetový poriadok predstavovaný jeho vládou. Impérium ho vyhlásilo za boha a ustanovilo oslavné rituály. Jeho osvieteny a stabilný režim, mnohí dúfali, bude trvať naveky. Medzitým, v zastrčenom kúte Augustovej ríše pod lokálnou správou Herodesa Veľkého, kráľa Židov, narodenie dieťaťa menom Ježiš uniklo pozornosti kronikárov. Vieme o ňom skrze štyri knihy napísané roky po jeho smrti, keď menej než pol percenta Rímskeho sveta počulo čo len

zmienuku o ňom. Ježišovi životopisci si tiež vypožičali slovo *euangelion*, zvestujúc totálne iný druh svetového poriadku. Augustovi sa ušla len jedna zmienka, pomáhajúca určiť dátum sčítania ľudu, ktoré spôsobilo, že Ježiš sa narodil v Betleheme.

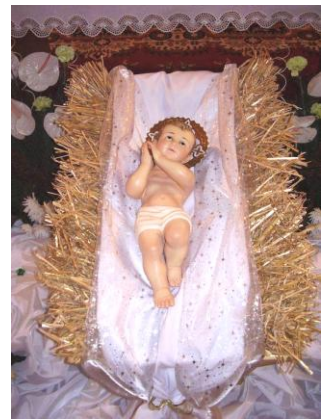
Určite nie je jednoduché byť veriacim v dnešnej dobe. Vyžaduje si to oveľa viac odvahy, a to najmä tam, kde ustavičný silný tlak na kresťanov je skutočnou reľitou, ako o tom svedčí aj nasledujúci príbeh: Organizácia Elam zverejnila na svojej internetovej stránke www.elam.com výňatok zo súdneho pojednávania s väznenými kresťankami Maryam Rostampourou a Marzieh Amirzadehovou, ktoré sa uskutočnilo 9. augusta v Iráne. Zástupca prokurátora na ňom konštatoval: „Boli ste moslimkami a teraz ste sa stali kresťankami.“ Ženy na to odpovedali: „Narodili sme sa v moslimských rodinách, ale neboli sme moslimkami.“ Na otázku, či ženy ľutujú toho, že sa stali kresťankami, zhodne odpovedali: „Neľutujeme to.“ Zástupca prokurátora vyzval väznené ženy: „Musíte sa zrieknuť svojej viery ústne i písomne.“ Iránske kresťanky na to rozhodne vyhlásili: „Nezaprieme našu vieru.“ Počas súdneho pojednávania ženy vyznali na margo svojej viery, že majú silu a budú svedčiť o Bohu skrze Svätého Ducha. Zástupca prokurátora reagoval slovami: „Je nemožné, aby Boh hovoril s ľuďmi.“ Amirzadehová sa následne opýtala: „Pochybujete, že Boh je Všemohúci?“ „Nie si hodná toho, aby Boh s Tebou hovoril,“ znela odpoveď druhej strany, na čo väznená kresťanka odpovedala: „Je to Boh, a nie vy, ktorý rozhoduje, či som toho hodná.“

Ženy boli po súdnom pojednávaní bez rozhodnutia o verdikte prevezené do väzenia Evin v Teheráne.

A čo Tvoja viera? Dokázal by si to, čo dokázali tieto ženy? Ako by si sa bránil? Vidíte, že nielen v dávnej minulosti, ale i dnes núti kresťanov, aby sa zriekali svojej viery, a popreli svoju náboženskú príslušnosť. Týka sa to len moslimských oblastí? Prečo len tam? Lebo mnohí kresťania, ktorí sú slobodní a požívajú slobody a práva, vrátane nás Slovákov sa svojej viery sami ľahko vzdávajú aj bez prenasledovania.

Vážení čitatelia, milí vištuckania, dúfam, že prežívate kresťanské Vianočné sviatky a preto pevne verím, že vo Vašej rodine máte tiež na čestnom mieste umiestnené jasličky, pretože Vianoce sú pre nás kresťanov predovšetkým sviatkami narodenia Ježiša Krista, lebo len Ježiš nám svojim narodením prináša nový život, a len vďaka jeho príchodu na svet, smrti a zmŕtvychvstaniu môže byť každý z nás spasený a dosiahnuť život večný. A to je to najdôležitejšie!

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

*Nuž, nech sa modlí každý,
kto je zbožný,
modlí sa v čase príhodnom.
Záplavy veľkých vôd ho
nedočiahnu.*

*Ty si môj úkryt pred bolesťou,
radosťou zo spásy
ma obklopíš.
- Vyučím ťa
a ukážem ti cestu,
budem ti radievať a moje oko
bude ťa strážiť a bdieť
nad tebou.*

*Nebudte bez rozumu
ako kôň a mulica,
ktoré sa krotia
zubadlom i uzdou,
aby po dobrej ceste kráčali!
Mnohé má hriešnik bolesti,
kto v Boha dúfa,
nájde odpustenie.
Tešte sa v Pánovi,
spravodliví, a plesajte!
Tešte sa všetci
srdcom úprimní!*

*Ó, radujte sa v Bohu,
spravodliví,
veď spravodlivým
sluší chváloreč!
Cítarou oslavujte Pána,
ospevujte Ho
harfou desaťstrunnou!
Novú pieseň Mu spievajte
a rozozvučte struny oslavou!*

*Lebo reč Pánova je pravdivá
a dostojí si slovu, ktoré povie.
Právo a spravodlivosť miluje
a zem je plná Jeho dobroty.
Nebesia boli stvorené Jeho
slovom,
všetky ich voje anjelské sú z
dychu Jeho úst.*

Prvá kniha žalmov: „Prebásnil Milan Rúfus“

Vianoce podľa Máriinho príkladu

O pár chvíľ budeme sláviť sviatky Narodenia Pána a len na nás záleží, akú im dáme hĺbku. V nasledujúcich dňoch by sme mali vhodne balansovať medzi tým, čo je podstatné, a tým, čo je nepodstatné a povrchné.

To, čo je podstatné, nám ukazuje stretnutie dvoch žien: Márie, Ježišovej matky, a Alžbety, matky Jána Krstiteľa. V ich stretnutí môžeme vidieť tri podstatné prvky: návšteva – rozhovor – pomoc.

Mária ide navštíviť Alžbetu. Anjel oznámil Márii, že sa stane matkou Božieho Syna. Mária prežíva radosť, ale nechce ju prežívať len sama. Jej dieťa sa narodí nielen pre ňu, ale predovšetkým pre druhých, preto sa vydáva na cestu. Po stretnutí s Bohom sa ponáhľa stretnúť s ľuďmi. Mária a Alžbeta rozprávajú spolu. O čom? O veľkých veciach, ktoré im urobil Pán. Mária počala mocou Ducha Svätého. Alžbeta bola v staršom veku pokladaná za neplodnú, a predsa ju aj Zachariáša Boh obdaril dieťaťom. Preto Mária a Alžbeta rozprávajú o Bohu a o všetkom, čo pre ne urobil, o všetkom, čo chcú ony urobiť pre neho. Mária v dome Alžbety neoddychovala. Pomáhala jej, aby sa v pokoji a radosť mohla pripraviť na narodenie vytúženého a vymodleného dieťaťa.

Aj nám vianočné sviatky ponúknu viacero návštev. Koho mienime počas sviatkov navštíviť? Pre koho budeme mať otvorené svoje príbytky? Bude v našich návštevách aj miesto pre starých a chorých ľudí? Čo mienime ľuďom priniesť? Prinesieme aj seba? Svoj čas, svoje pohodlie, svoje srdce?

Využime vianočné sviatky aj na zmysluplné rozhovory. Rodičia nech rozprávajú deťom o Bohu a o jeho láske, o Ježišovi a zmysle jeho narodenia, o všetkých pekných veciach, ktoré sa dotýkajú rodinného a náboženského života. Využime množstvo návštev a rozhovorov, aby sme sa vzájomne obohatili.

Napokon si vzájomne pomáhajme. Pomáhajme si nielen pri vianočných starostiach, ale pomáhajme si aj ľudsky a duchovne. Pomáhajme si navzájom, aby sa v našich životoch prejavilo všetko to najlepšie a najkrajšie, čo je v nás.

A nasledujme Pannu Máriu v tom najhlavnejšom: nenechajme si Ježiša len pre seba, ale „ponáhľajme“ sa ho priniesť aj našim bratom a sestram.

Marián Šuráb

Oznamy

Budúcu nedeľu na sviatok Svätej Rodiny si manželia našej farnosti budú môcť obnoviť svoje manželské sľuby.

V utorok na slávnosť Narodenia Pána Svätý Otec Benedikt XVI. udelí mestu Rímu a celému svetu apoštolské požehnanie, spojené s úplnými odpustkami a pozdraví svet v mnohých jazykoch, vrátane nášho slovenského.

V utorok na slávnosť Narodenia Pána sa pri všetkých svätých omšiach uskutoční farská ofera. Za Vaše milodary Vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplať!

Na Vianoce, keď svet stíchne,
nech vám Božie dieťa vdýchne
pokoj, radosť a posilu,
v túto svätú Vianočnú chvíľu.

Sväté omše vo Vianočnom období (C)

24.XII. pondelok

08.00 Za farníkov

Končí sa Adventné obdobie

25.XII. utorok NARODENIE PÁNA, slávnosť

00.00 Za rodičov, súrodencov, príbuzných, priateľov a dobrodincov

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

08.00 Za Ť z rodiny

Lektori: Jurčovičová M., Blahová M.

10.00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová T., Fajkusová P.

12.00 Urbi et Orbi

26.XII. streda Svätého Štefana, diakona a prvomučenika,

10.00 Za zdravie a Božiu pomoc pre Valériu

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

27.XII. štvrtok Svätého Jána, apoštola a evanjelistu,

17.00 Za Ť Celestína Uváčka, manželku a rodičov

28.XII. piatok Svätých neviniatok, mučeníkov

17.00 Za Ť Františka a Máriu Podolských

29.XII. sobota – piaty deň v oktáve Narodenia Pána

08.00 Za Ť Jozefa Hábelu – 1. výročie

Upratovanie kostola č.d. 101 - 122

30.XII. 1. nedeľa po Narodení Pána

Svätej Rodiny Ježiša, Márie a Jozefa

08.00 Za upevnenie viery v rodinách

Lektori: Macáková E., Vráblová M.

10.00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová J., Polakovičová Z.

14.00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

24.XII. pondelok Adam a Eva

a všetci svätí predkovia Ježiša Krista

25.XII. utorok Narodenie Pána - Slávnosť

26.XII. streda sv.Štefan, prvý mučeník - sviatok

27.XII. štvrtok sv. Ján, apoštol, evanjelista - sviatok

28.XII. piatok Sväté neviniatka, - sviatok

29.XII. sobota sv. Tomáš Becket, biskup a mučeník

Čo môžu ukázať chyby

Vlastných slabostí ani tienistých stránok sa nemôžeme celkom zbaviť. Ale môžeme sa naučiť lepšie s nimi žiť. Chyby ako také nie sú zlé: ak niečo nedodržíme, ak sa znemožníme, ak na niečo zabudneme - nie je to väčšinou nijaká tragédia. Mnohí sú však náchylní povedať si: ak sa dopustím chyby, nestojím za nič, odmietnu ma. Takýto pomýlený základ myslenia sa týka práve chýb. Preto sa za každú cenu chceme chybám vyhýbať, pričom zo skúsenosti vieme, že práve vtedy robíme chýb najviac. Ak chceme neustále všetko kontrolovať, vymkne sa nám spod kontroly život. K mojej ľudskej existencii predsa patrí aj to, že hoci sa dopúšťam chýb a napriek týmto chybám a slabostiam ma prijímú a budú ma mať radi. No k nášmu ľudskému bytiu patrí samozrejme aj to, aby sme na odstránení našich chýb pracovali, aby sme nezložili ruky do lona so slovami: taký som, iný nebudem. Iba ak sa skutočne prijmem taký, aký som - teda so svojimi chybami, môžem urobiť aj druhý krok a pokúsiť sa niečo vylepšiť. K tomu vedie aj askéza:

trénovať sa, aby som získal formu, ktorá mi spôsobuje dobro a privedie ma do stavu uvoľnenia. Samozrejme, ani askéza nezabráni tomu, aby sme sa dopúšťali chýb; chýb sa dopúšťam znova a znova, a vždy znova mi ukážu, že som človek, a nie Boh.

Kto sa pokúša o nové, dokazuje svoju odvahu

Žijeme vo svete a v spoločnosti, ktorá nemá pochopenie pre slabých. Iste, v zamestnaní sa musíme usilovať pracovať bezchybne. Ale práve v podnikoch sa neraz stáva, že tí, čo sa nikdy nechcú dopustiť chýb, ani nikdy neprinášajú niečo nové. Manažéri, ktorí sa snažia vzbudzovať dojem bezchybnosti, lipnú na svojom kresle a chcú si udržať moc. Majú strach pred novinkami. Kto sa chce pokúsiť o niečo nové, dopúšťa sa aj chýb. Lipnutie na bezchybnosti ochromuje a vedie len k opakovaniu známeho, pričom ustráchané dávame pozor, aby nám nikto nemohol nič dokázať. Myslím si, že na vine je nedostatok odvahy a dôvery. Takýto postoj vedie k prehnanej opatrnosti, a napokon aj k nešťastiu.

Prijat' svoje hranice

Každé zdôrazňovanie dokonalosti má veľa spoločného s predstavou všemocnosti. Človek sa cíti bezmocný a nemohúci ako dieťa, ale chce uniknúť tejto vlastnej bezmocnosti, ktorá mu je daná. Jedna z možností úniku je predstava o všemocnosti: som najmocnejší, všetko viem. A práve to je ilúzia. Vtom spočíva aj prvotný hriech: byť ako Boh, byť bezchybný, všetko vedieť. Je to pokušenie, ktoré človeka nevedie k životu, ale ho odcudzuje sebe samému a napokon ho vyženie z raja. Nie zdôrazňovanie dokonalosti, ale priznanie si svojej ľudskej a bezmocnosti vedie k tomu, že budem duševne slobodný a budem robiť len to, na čo mám schopnosti. V podstate ide o správne vyváženie moci a bezmocnosti. Oboje je ľudské. Človek nie je len bezmocný a nemohúci, ale má aj schopnosť mnohé veci ovplyvniť. Veď moc je aj pozitívna.

Niečo dosiahnuť a vedieť, tvoriť, formovať život, patrí k našim pozitívnym schopnostiam. Len musíme pritom zobrať na vedomie svoje hranice. Nemôžem všetko, čo by som chcel. Musím cítiť, aké sú moje schopnosti, čo naozaj dokážem. Isté je, že môžem zájsť až po hranice svojich možností. A to aj preto, aby som zistil ich existenciu a zobral ju na vedomie.

Každý je výnimočný

Veľa ľudí by chcelo byť výnimočnými. Každý človek aj je v skutočnosti niečím výnimočný. Svoju výnimočnosť však mnohí vidia len vo svojej väčšej moci, vo svojom väčšom bohatstve. Musím však nazrieť do svojho vnútra: aký je môj život, kde som zraniteľný, na čo som citlivý? Pretože ku mne patrí aj moja zraniteľnosť, moje chyby a moje slabosti, nie len silné stránky. Iba ak sa s tým zmierim, prídem na to, že som jedinečný, že som výnimočné Božie stvorenie. Ak však chcem byť výnimočný, a pritom prehliadnem svoje ľudské slabosti, stroskotám.

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

Zachariáša naplnil Duch Svätý

(Lk 1, 67 - 79)

Ako sa dá odpovedať Bohu na jeho veľké prisľúbenia? Jedinou vďakou Bohu za vykúpenie je plnenie jeho vôle. Je to úloha a práca na celý život. A niekedy je to veľmi ťažká práca. Zachariáš to robí nielen svojím životom, ale aj jazykom. Veľmi múdro použije vrátený dar reči. Chváli Boha!

Boh v celých dejinách pamätá na svoje slovo a dodržiava ho. Nie azda pre našu veľkosť, ale preto, že je láska a je verný. Starozákonný ľud toľkokrát dostal Božiu lekciu, videl neuveriteľné zázraky, zažil veľké dobrodenia v dejinnej núdzi a napriek tomu v najdôležitejšej chvíli zaváhal a odmietol Boha. Hoci kameňoval prorokov, Boh zostal verný svojmu slovu. Ani pýcha a spurnosť národa ho neodradili. Boh prisahal na seba samého, zaprisahal sa na to najvyššie, čo jestvuje.

Do tohto „mítveho“ času, štyristo rokov bez prorokov v národe, Zachariáš vyslovuje chválospevnú modlitbu za naplnenie týchto prisľúbení. Boh neklamal, ale všetko splnil. Na začiatku Zachariáš so svojou vierou váhal, teraz je v nej pevný. Jeho syn bude posledným prorokom Starého zákona. Predchodcom, ktorý do bodky naplní svoju úlohu.

Nič na tomto svete sa nedeje náhodne. Každý má vo svojom živote svoje zvláštne miesto a poslanie. Jedno máme spoločné - plniť vôľu nášho nebeského Otca.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Vianočný zázrak nenastal

Z vianočného denníka dieťaťa.

23. decembra:

Včera sme krásne ozdobili najväčší vianočný stromček, aký sme kedy mali. Smrek v našej záhrade už dávno žiaril leskom elektrických sviečok. Vlni sme sa ešte museli strašne hanbiť, lebo my jediní sme ich nemali. Všetci ostatní susedia mali vianočné stromčeky pred domami. Mama neznáša Vianoce, lebo každý rok musí na ne pozvať dve pratety, ktoré nenávidí. Ja ich mám rada, lebo mi vždy najviac donesú.

24. decembra:

Dnes je jediný deň v roku, keď ideme do kostola. Mama chodí len preto, aby ju ľudia neohovárali. Dostala som veľa darčiekov. Pred ich vybaľovaním pratety chceli spievať vianočné piesne, ale my všetci sme boli proti. V televízii totiž dávali film, ktorý otec nechcel zmeškať. A potom sa to začalo: Otec mi konečne podaroval kazeták, pratety naozajstný malý sporák, na ktorom môžem aj variť a od mamy som dostala kufrík s kozmetikou a pyžamu. Na pyžamu som frflala, lebo som radšej chcela platne. Mama sľúbila, že mi ešte nejaké kúpi. Dostala som aj veľa peňazí: 100 mariek. Kúpim si za ne kazety.

Potom sme jedli vianočnú hus a sadli sme si pred telku.

27. decembra:

Dnes ráno otec porúbal vianočný stromček. Mame z neho už priveľmi padalo ihličie. Pratety včera odcestovali. Mama je rada, že sú konečne preč. Obrus, ktorý od nich dostala, dala hneď do vreca so šatstvom určeným do zberu. Bol jej priveľmi gýčovitý.

Mám taký smiešny pocit. Celé týždne som sa tešila na Vianoce a jediné, čo mi teraz z nich ostalo, je veľká prázdnota a niečo ako sklamanie. Čo iného mi z nich ostalo okrem darčiekov? - Vlastne Vianoce sa slávia preto, lebo sa Ježiš narodil. Ale o tom som doma nič nevidela ani nepočula. Otec a mama neveria v Boha. Môžu potom vôbec sláviť Vianoce?

Štrnásťročná Monika

Magdaléna Richterová „Mozaika radosti II“

Rok nad evanjeliom

Znášanlivosť a spolupráca

„Učiteľ, videli sme kohosi, ako v tvojom mene vyháňa zlých duchov. Bránili sme mu to, veď nechodí s nami.“ (Mk 9, 38)

Majster, zakáž im robiť dobro v tvojom mene! Nepatria do našej Cirkvi! Nie sú katolíci! Nie sú naši!

Mrzí nás, keď hľadáme na dobro, ktoré robia iní? Protestanti, kalvíni, baptisti? Ježiš to nezakázal. Kto odstraňuje zlo v jeho mene, nie je proti nemu. A kto robí v jeho mene dobro, tiež nie je proti nemu, aj keby to bol človek inej viery.

Cirkev je dnes zvlášť plná záujmu o celé kresťanstvo a celý svet. Kresťanov iných vyznaní zahŕňa do svojej lásky. Nazýva ich cirkvami. Pozýva ich k spolupráci v Kristovom mene. A uznáva s vďakou aj najmenšie dobro, ktoré sa urobí kdekoľvek mimo kresťanstva.

Koľko dobra urobili v dejinách kresťanskej cirkvi! Treba si to všimnúť. Koľko zla prekazili a odstránili! Koľko diablov vyhнали z ľudí modlitbou a obetami v misiách! Ak boli úprimní a ak ich viedla láska.

Apoštolí zanechali rodiny. Naraz vidia, že ľudia, ktorí k nim nepatria, robia v Ježišovom mene divy - vyhánajú zlo. Apoštolí si chceli rezervovať toto právo pre seba. Bola to žiarlivosť, pýcha, túžba po moci? Zabrániť šíreniu dobra, ak ho neurobíme my a ak sa nerobí pod naším menom? Ťažiť z apoštolátu?

Nemáme čo odsudzovať apoštolov. My sme si vyniesli zákony a zaviedli svoje poriadky. Máme svoj copyright, chránime si každý svoj napísaný článok, takže ho nik nemôže vytlačiť a rozširovať, len s naším súhlasom a keď zaplatil autorské práva. Predávame myšlienky nad evanjeliom ako značkový tovar, ako nejaký patent. To je zvláštne. Nemáme čo vyčítať apoštolom.

A náš apoštolát? Nie sme aj tu primálo katolícki, primálo veľkorysí? Nepodceňujeme iných? Nenazývame sa náhodou aspoň v duchu elitou? Nemyslíme si, že sme lepší než ostatní? Nedištancujeme sa príliš od iných hnutí? Nežiarime? Nech nás dobrotvivý Pán chráni. Nikoho tak ostro nešľahal ako farizejov, ktorí síce robili mnoho dobra v náboženskom živote, ale si to aj riadne uvedomovali a dali to pocítiť ostatným, na ktorých hľadeli zvysoka.

Ak ťa zväzda ruka...

„Ak by ťa zväzda na hriech tvoja ruka, odtni ju... Ak ťa zväzda na hriech tvoje oko, vylúp ho...“ (Mk 9, 43-47).

Chápeme orientálny spôsob vyjadrovania? Ježiš sám povedal, že litera zabíja, duch oživuje. Výraz je silný a konkrétny. To neznamena, že máme chodiť so sekerou za pásom alebo so skalpelom v aktovke. Kto z nás by mal potom ešte ruky a oči? Ale duch, postoj, to základné, čo tu Ježiš vyjadril, platí navždy. Nik si nevytlúpane oko, keď náhodou zazrel špinavý plagát. Ale čo s očami, ktoré stále hľadajú na obscénnosti plátna či obrazovky? Musíme si vedieť odťať a vylúpnuť zlú túžbu, zlé záujmy.

Podceňujeme hriech? Lepšie by nám bolo a lepšie bude bez ruky, bez nohy a bez oka než atlétovi s vypestovaným telom, ktorý si zmární dušu. Oko raz zhynie, ruka sa rozpadne, noha sa obráti na prach. Ale svedomie ostane navždy živým svedectvom!

Nepohorši dieťa!

„Kto by pohoršil jedného z týchto maličkých, čo veria vo mňa, bolo by lepšie, keby mu zavesili mlynský kameň na krk a hodili ho do mora.“ (Mk 9, 42)

Naša zodpovednosť za deti... Kto z nás si ju uvedomuje? Čo ukazujeme deťom? Už pred násobilkou vidia a poznajú bahno života z rozhovorov, novín, časopisov, škandály, senzácie, rekordy v pití, hlúpe hrdinstvá z filmu. Všetko sa v nich postupne zabahňuje, až sa nakoniec možno samy raz zadusia pri alkohole alebo...

Starec Zosima v Bratoch Karamazovoch hovorí plný pohnutia: „V každý deň a hodinu, v každej chvíli dbaj na seba a dozeraj na seba, aby bola pekná tvoja podoba. Hľa, prešiel si popri malom dieťatku, prešiel si zlostný s mrzkým slovom, s hnevliovou dušou. Ty si to dieťa možno ani nezbadal, ale ono ťa videlo a tvoj obraz, nepekny a hriešny, možno ostal v jeho bezbrannom srdci. Ty si to ani nevedel, ale možno už tým si doň zasial zlé semeno. A ono možno vyklíči, a len preto, že si sa neustriehol pred dieťatom, že si nevychoval v sebe pozornú a účinnú lásku. Bratia, láska je učiteľka, ale treba si ju vedieť nadobudnúť, lebo ona sa ťažko nadobúda, draho sa platí, dlhou prácou po dlhom čase, lebo netreba vedieť ľubiť iba na náhodnú chvíľku, ale na všetok čas...“

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku